

Ἡ Καθαίρεσις του Μητροπολίτου Ὁροπού Κυπριανού

Δημοσίευση «Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
Ιανουάριος Φεβρουάριος 1986

Αρ. 811

Ἡ καθαιρέσις τοῦ Μητροπολίτου Ὁρωποῦ Κυπριανοῦ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὴν 4ην/18ην Νοεμβρίου 1986 καθήρεσε τὸν Μητροπολίτην Ὁρωποῦ Κυπριανὸν Κουτσούμπαν καὶ τὸν ἐπανάφερεν εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν, διότι υπέπεσεν εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἀπεσχίσθη τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐν ἰδιαίτερος θλίβε-
ρὸν συμβάν εἰς τὴν ἱστορίαν ἡμῶν ἀγῶνος, διότι ὡς ἀπεδείχθη ὁ καθαιρεθεὶς Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσούμπας ἐπὶ ὑπερδευκατενταετίαν κατῴρθωσεν καὶ ἐξηπάτησεν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, προσποιούμενος τὸν ἀκραϊκὴν Ὁρθόδοξον χριστιανόν, κατῴρθωσε μάλιστα νὰ ἀνέλθῃ τὰς κλίμακας ὧν τῶν βαθμῶν τῆς ἱερωσύνης γενόμενος ἐπίσκοπος, ἐνῷ ἡ καρδιά του κατεσπαράσσεται κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ κακόδοξα κηρύγματα τοῦ νεοημερολογητικοῦ οἰκουμενισμοῦ. Οὐδεὶς ἀντι-
λέγει, ὅτι μία καθαίρεσις ἐπισκόπου εἶναι ὅπως δὴ ποτε κάποιον τραγικὸν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐτονίσαμεν ἐπὶ εὐκαιρίᾳ τῆς καθαιρέσεως τοῦ πρώην Ἀρχιεπισκόπου Ἀλξεντίου, πολλάκις ἡ ἐνέργειά αὐτῆς τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας εἶναι ἀναπό-
φευκτος. Μία δὲ τοιαύτη περίπτωσις εἶναι τοῦ διαληφθέντος πρώην Μητροπολίτου καὶ ἡδὴ μονα-
χοῦ Κυπριανοῦ Κουτσούμπα. Καὶ ἐξηγούμεν τοὺς λόγους:

1. Ὃταν ἓνας ἐπίσκοπος κηρύσσει αἵρεσιν, καὶ μάλιστα «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ», ὅπως ὁ Κυπριανός, ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ τ' ἀναγκαῖα μέτρα διὰ τὴν προφύλαξιν τοῦ ποιμνίου τῆς ἀπὸ τὴν κηρυσσομένην αἵρεσιν. Ὁ ἀποτελεσματικώτερος τρόπος ἀντιδράσεως εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἶναι ἡ ἀποκοπὴ τοῦ σεσηπέντος μέλους τῆς ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς, διὰ νὰ ἐμποδισθῇ ἡ ἐξάπλωσις τῆς γαγγραινῆς τῆς αἵρέσεως εἰς τὰ ὑγιᾶ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτω ἐνέργει πάντοτε ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν μακροαῖον ἱστορίαν τῆς. Ἐν προκειμένῳ ὁ ἡδὴ μοναχὸς Κυπριανὸς ἐκακοδόξησεν μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε νὰ κηρύσσει ὅτι οἱ νεοημερολογῶνται ἀποτελοῦν τὴν σὺνθεσαν Μίαν, ἀγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἡμεῖς δὲ, οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ πάτριον Ὁρθόδοξον ἡμερολόγιον δὲν εἴμεθα Ἐκκλησία: Ὅποια φοβερὰ βλασφημία ἐξερχομένη τῶν χειλέων ἑνὸς ἀτόμου, ἐμφανιζομένου ὡς παλαισημερολο-
γίτου ἐπισκόπου:

2. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἑνα ἐπὶ πλέον λόγον ἡ καθαίρε-
σις τοῦ Κυπριανοῦ κατέστη διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀνα-
πόφευκτος. Διότι οὗτος, αὐτοαποκοπεὶς τῆς Ἐκκλη-

σίς γενόμενος αἴτιος αὐτῷ σχίσματος, ἰδρυσε ἰδικῆς του ἐμπνεύσεως «Ἱερὰν Σύνοδον τῶν λεγομένων ἐ-
νισταμένων» (!) (πότε οἱ ἄγιοι Πατέρες ἐδημιούρ-
γησαν παρομοίαν Σύνοδον «ἐνισταμένων» καὶ ἐπε-
δόθη μετὰ δαιμονιώδους ζήλου εἰς τὴν ταραχὴν τῶν
συνειδήσεων πρὸς ἄγαν καὶ προσηλυτισμὸν τῶν
ἀπλοϊκότερων πιστῶν.

Ἐάν, ὁ καθαιρεθεὶς Μητροπολίτης Κυπριανὸς
εἶχεν μόνον ἀποκοπῇ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ αὐτο-
περιορισθῇ εἰς τὴν Μονὴν του, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος θὰ
ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ μακροθυμῇ εὐχομένη
πάντοτε τὴν ἐπιστροφὴν του, ὡς κάμει καὶ διὰ τοὺς
ἄλλους ἀποσχισθέντας ἀπὸ αὐτὴν ὀρχιεῖς, τὸν
Διαυλείας Ἀκάσιον καὶ τὸν Κυκλάδων Γαβριήλ,
τοὺς ὁποίους ρυδέεστε ἡθέλησε νὰ καθαιρέσῃ μέχρι
σήμερον διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν
ὅμως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κυπριανὸς συνέλαβεν τὸ ἐ-
ωσφορικὸν αὐτοῦ σχέδιον νὰ ταραξῇ τὴν Ἐκκλη-
σίαν, νὰ ἰδρύῃ εἰς τὰ διάφορα μέρη ἰδικὰς του
σχισματικῆς ἐνορίας, νὰ παραπλανᾷ ἀνθρώπους καὶ
ἀκόμη νὰ χειροτονῇ πλειάδα ἐπισκόπων, ἀλλόζων
τὰ πράγματα. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, ἡ Ἐκκλησία,
δὲν εἶχε, δυστυχῶς, οὐδεμίαν ἄλλην διέξοδον. Οὕ-
τω, ἠναγκάσθη ἐκ τῶν ἐξτρεμιστικῶν ἐνεργειῶν τοῦ
πρώην Μητροπολίτου Κυπριανοῦ, νὰ προβῇ εἰς τὴν
καθαίρεσιν του.

Τὸ ἀτύχημα πάντως εἶναι, ὅτι ὁ ἡδὴ μοναχὸς Κυ-
πριανός, ἀντὶ νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ συναισθανθῇ τὰς
κατὰ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ἐνεργείας του,
ἐξακολουθῇ παρασύρων καὶ παρασυρόμενους εἰς
τὴν αἵρεσιν καὶ τὸ σχίσμα. Ἀλλὰ, πόσοι ἄλλοι αἵρε-
τικοὶ οἱ ὁποῖοι κατεδικάσθησαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν,
μετενόησαν πότε, διὰ νὰ μετανοήσῃ καὶ ὁ Κυπρι-
ανός; Δι' αὐτὸν πλέον ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου
Παύλου πρὸς τὸν Τίτον «αἵρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ
μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραποῦ, εἰδὼς ὅτι
ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὡς αὐτοκα-
τάκρτος» (Τιτ. γ' 10—11). Καὶ ὁ Κυπριανός, ἐμμέ-
νων εἰς τὴν κακοδοξίαν τοῦ οἰκουμενισμοῦ «ἁμαρ-
τάνει, ὡς αὐτοκατάκρτος»:

Λυπούμεθα εἰλικρινῶς διὰ τὴν πῶσιν τοῦ Κυ-
πριανοῦ. Ἀκόμη περισσότερον λυπούμεθα διὰ τὸ
ὅτι, πολλὰ ἄθωα ψυχὰ παρεσύρθησαν ἀπὸ τὸ ἁ-
δόκιμα καὶ αἵρετικὰ κηρύγματα τούτου καὶ ἀπεκό-
πησαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλ' ἀκόμη περισσότερον,
λυπούμεθα καὶ θλιβόμεθα, διότι ὑπάρχουν θεολό-
γοι καὶ θεολογίζοντες, κυρίως ἐμφορούμενοι ἀπὸ
τὰς ἰδέας τῶν νεοημερολογητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀντὶ νὰ

συμβουλευσουν τον εκπαιδόντα Κυπριανόν να επανέλθῃ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὸν ὡθοῦν ἐπὶ πλέον εἰς τὴν πλάνην καὶ τὴν ἀμετανοήσιον.

Προσευχόμεθα, ὅπως τὸ τόσον δυσάρεστον γεγονός, πτώσεως τοῦ μοναχοῦ Κυπριανοῦ ἀποτελέσῃ τὴν σωτήριον ἀφορμὴν διὰ τὸν ἀναγκαῖον προβληματισμὸν ὧν τῶν ΓΟΧ, τῶν ὑγιαίνοντων εἰς τὴν πίστιν, οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι ἡ αἵρεσις εἶναι δυνατὸν νὰ ἐγγίσῃ καὶ τὰ κράσπεδα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐὰν δὲν προσέξωμεν, ἐντεῦθεν δὲ ἐπιβάλλεται ἡ ἀγρυπνος παρακολούθησις πάσης αἰρετικῆς κινήσεως ἢ ἀπόψεως, ἢ στηλιθευσις καὶ ἀχρήστευσις παντὸς αἰρετικοῦ, ὡς ἀριστα ἐπραξε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διὰ τὸν Κυπριανὸν Κουτσούμπα, τοῦ ὁποίου τὴν μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν δὲν θὰ παύσωμεν ποτὲ νὰ εὐχόμεθα.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ 5η/1986

Ἐν Κορυδαλλῷ καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης (ἁγ. Βασιλίσσης Σοφίας καὶ Κρήτης) σήμερον τὴν 5/18 Νοεμβρίου 1986, συνελθὼν εἰς ἑκτακτον συνεδρίασιν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος ὡς Συνοδικὸν Δικαστήριον, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, παρόντων καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν μελῶν Αὐτῆς Φθιώτιδος καὶ Θαιμακοῦ κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ, Μαγνησίας κ. ΜΑΞΙΜΟΥ, Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ, Οἰνῆς κ. ΜΑΤΘΑΙΟΥ, Πενταπόλεως κ. ΚΑΛΛΙΟΠΙΟΥ, Χίου Ψαρῶν καὶ Οἴνουσσῶν κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ, Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ, τῶν λοιπῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ παραστώσι, ἦτοι τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. ΓΕΡΟΝΤΙΟΥ, Ἀστορίας κ. ΠΕΤΡΟΥ, Δωδεκανήσου κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ καὶ Θεσσαλονίκης κ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ, γνωστοποιησάντων τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τὴν συμφωνίαν αὐτῶν πρὸς τὴν ὑπ' Αὐτῆς ληφθησομένην ἀπόφασιν.

Ἰνα δικάσῃ τὸς κατὰ τῶν Μητροπολιτῶν Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ Κουτσούμπα, Σαρδηνίας Ἰωάννου καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέντων ἐπισκόπων, ἦτοι: α) Χρυσοστόμου Γκονζάλες (Μεξικανοῦ), β) Νήφωνος Γκιγκούντου (Κενυάτου), γ) Χρυσοστόμου Κουσκούτοπούλου, δ) Χρυσοστόμου Μαρλάση καὶ τριῶν ἀκόμῃ, ἦτοι ἐνὸς Σουηδοῦ, ἐνὸς Ἰταλοῦ καὶ ἐνὸς Αὐστριακοῦ ἀγνώστων στοιχείων εἰς/ἡμῶς, τῶν συγκροτησάντων τὴν καινοφανῆ «Ἱερὰν Σύνοδον τῶν ἐνισταμένων» κατηγορίας των ὡς

κατωτέρω, μὴ ἐμφανισθέντων δὲ εἰς τὸ Δικαστήριον, καίτοι νομίμως κληθέντων πρὸς τοῦτο, ὡς δεικνύεται ἐκ τοῦ ὑπ' αριθ. 12372/31-10-1986 ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τοῦ δικαστικοῦ ἐπιμελητοῦ Ἀθηνῶν κ. Εὐαγγέλου Μουμελά.

Διαπιστωθείσης τῆς νομίμου ἀπαρτίας, μετὰ τὴν εἰθισμένην προσευχὴν, ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, ἐκήρυξε τὴν ἐνορξὴν τῆς Συνεδριάσεως. Χρῆς Γραμματέως ἀνετέθησαν εἰς τὸν Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμιώτ. Μητροπολίτην Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΝ ὅστις ἀνέγνωσέ τὸ κατηγορητήριον, ἔχον οὕτω:

«Ἀπαντες οἱ κατηγορούμενοι: α) ἐξέπεσαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως τῆς παραδόθεως ἡμῖν ὑπὸ τῶν Ἀγίων καὶ Θεοφόρων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων, καὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν Ἱερῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν ἔτει 1935, 1950 καὶ 1974 καὶ ἡσπάζθησαν τὸς Οἰκουμενιστικὰς κακοδόξιας, συμφώνως πρὸς τὸς ὁποίους οἱ σχισμαστικοὶ νεοημερολογῖται ἀποτελοῦν τὴν ἀκαινοτόμητον Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, τυγχάνουσαν Ταμιοῦχον τῆς σωστικῆς Χάριτος καὶ Κιβωτῶν τῆς σωτηρίας καὶ ὅτι ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος δὲν εἶναι Ἐκκλησία. β) Μεταδίδουν ἀδισκήτως καὶ ἀνευ-ἐξετάσεως τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τοὺς καινοτόμους - σχισματικούς καὶ οἰκουμενικούς νεοημερολογίτας. γ) Ἀπεσχίσθησαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ συνέπηξαν ἴδιον Θυσιαστήριον καὶ τὴν αὐτοαποκαλουμένην «Ἱερὰν Σύνοδον τῶν ἐνισταμένων» μετὰ Μέλῃ τοὺς Μητροπολίτας Ὁρωποῦ Κυπριανὸν καὶ Σαρδηνίας Ἰωάννην καὶ τοὺς ὑπὸ τούτων χειροτονηθέντος ἀντικανονικῶς λοιποὺς κατηγορουμένους. Ἐξ ἁλλου ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς κατηγορεῖται ἐδικώτερον καὶ ὅτι, ἐπὶ ὁλόκληρον 15ετίαν ἐξηπάτα τὴν Προϊσταμένην αὐτοῦ Ἀρχὴν καὶ τὸ πιστὸν καὶ εὐσεβὲς Λαὸν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐμφανιζόμενος δῆθεν ὡς ὁμολογῶν τὴν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίαν του, εἴτα δὲ ἀποκαλύψας τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς του, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἡ ὀρπαγὴ τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ ἡ ἰδρυσις παρ' αὐτοῦ ἰδικῆς του ἐμπνεύσεως «ἐκκλησίας» πρὸς προώθησιν τῶν κακοδόξων αὐτοῦ φρονημάτων.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Καλλιόπιος Εἰσαγγητὴς τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀνέγνωσε τὴν εἰσήγησιν αὐτοῦ, ἔχουσιν οὕτω:

Ἄγιε Πρόεδρε, ὄγιοι Συνοδικοί.

Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀπὸ 3/16 Ὀκτωβρίου 1986 ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, διὰ τῆς ὁποίας ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν, ὅπως ὑποβάλω εἰσήγησιν περὶ τοῦ ἀποσχισθέντος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. κατηγορουμένου Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ, δημοσίᾳ καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ κατεγνωσμένων κακοδοξιῶν, εὐλαβῶς ἀναφέρω τὰ ἀκόλουθα:

1. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανὸς μέχρι τοῦ ἔτους 1968, ἀνῆκεν εἰς τὴν σχισματικὴν κρατικὴν «Ἐκκλησίαν» τῶν καινοτόμων νεοημερολογιτῶν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔλαβεν τοὺς δύο πρῶτους βαθμοὺς τῆς ἱερωσύνης.

Τὸ ἔτος 1968 (Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας) ἀντικατέστησε τὸ νέον ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον μέχρι τότε ἐχρησιμοποιεῖ εἰς τὴν λατρευτικὴν ζωὴν τοῦ Ἡσυχαστηρίου του, μὲ τὸ Παλαιόν, χωρὶς ὅμως νὰ παύῃ τὸ μνημόσυνον τοῦ ὀνόματος τοῦ νεοημερολογίτου ἐπισκόπου Ἀττικῆς Νικοδήμου καὶ διακόψῃ κοινωνίαν μετὰ τῆς κρατικῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας (βλ. Περ. «Ἅγιος Κυπριανός, τεύχ. 52, Αὐγουστος 1971, σελ. 51). Οἱ λόγοι οἱ ὁποῖοι ἠμπόδισαν τὸν κατηγορούμενον Μητροπολίτην Κυπριανὸν νὰ ἐνταχθῇ εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, περιγράφονται ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου εἰς τὸ βιβλίον «Πῶς ἐγνώρισα τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον καὶ ἐπιστρέψω εἰς αὐτό», καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρει τὰ ἑξῆς βλάσφημα:

.....
«Ἀπὸ τὸ 1924 μέχρι τοῦ 1968, ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία εἶναι διηρημένη. Ἐχομεν τοὺς Νεοημερολογίτας καὶ τοὺς Παλαιοημερολογίτας. Αὐτὸ εἶναι μὴ πληγὴ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας: εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ διαβόλου καὶ τῶν αἰρετικῶν. Ὁ μισόκαλος ὅμως διάβολος ὥθησε τοὺς Μάρτυρας καὶ Ὁμολογητάς τῶν Πατρῶν Παραδόσεων, τοὺς Παλαιοημερολογίτας εἰς τὰ ἄκρα. Καὶ δὲν διστάζω νὰ εἰπῶ: ἐὰν αὐτοὶ οἱ εὐλογημένοι δὲν ἐπιαναν τὰ ἄκρα, σήμερον ἤδη θὰ εἴχομεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον καὶ θὰ εἴμεθα ὅλοι ἡνωμένοι, διὰ νὰ πολεμήσωμεν ἀπὸ κοινοῦ τὰς αἵρέσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας βαλλόμεθα συνεχῶς καὶ ἰδιαίτερος σήμερον ἀπὸ τὸν παπισμόν. Ἦρχισαν νὰ πιστεύουν, οἱ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον ἀκολουθοῦντες, ὅτι μὲ τὸ νὰ γυρίσῃ ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία μὲ τὸ Νέον Ἑορτολόγιον ἐφυγαδεύθη ἀπ' αὐτὴν ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ὡ! Πλάνη! Ἐκφύριξαν εἰσέτι ὅτι τὰ ἱερά μας μυστήρια (φεῦ) δὲν εἶναι ἔγκυρα!

Ὅταν ἐμελέτησα τὸ θέμα τοῦ Ἑορτολογίου, ἡ καρδιά μου ἐκεῖ εὗρεκε ἀνάπαυσιν, εἰς τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον. Καὶ μάλιστα, ὅταν ὁ Θεὸς μὲ ἀξίωσε νὰ γίνω μοναχὸς τὸ 1961 εἰς τὸ νεοσύστατον μοναστήριον τῶν Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης εἰς Φυλὴν Ἀττικῆς, ἐπὶ περισσότερο ἐπεθύμουν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον. Ἐκεῖνο, ὅμως, τὸ ὁποῖον μὲ ἔκαμε νὰ καθυστερῶ καὶ ν' ἀναβάλω τὸν καιρὸν ἦτο ὁ φανατισμὸς καὶ αἱ ἀκρότητες τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Ἐπρόκειτο ν' ἀκολουθήσω τὸ 1964-1965, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμα, διότι μοῦ ζητοῦσαν, δι' ὁμολογίας, νὰ ἀποκηρύξω τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν. Αὐτὸ μὲ συνεκλόνησε καὶ ἀνέβαλον. Ἀλλὰ καὶ πάλιν μετὰ ταῦτα ὁ πόθος μου εἰς τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον μὲ ἐπέζεε νὰ ἐπιστρέψω. Ἡ ἐπίσκεψις ὅμως ἐνὸς Κληρικοῦ μὲ τὸ Παλαιόν, εἰς τὴν Μονὴν μας κατὰ τὸ ἴδιον ἔτος - μὲ τὸ νὰ μοῦ εἰπῇ ὅτι τὰ Μυστήρια τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας εἶναι ἄκυρα - μὲ συνετάραξε. Τὸν ἐξεδίωξα ἀπὸ τὴν Μονὴν καὶ πάλιν ἀνέβαλα. Τὸ ἴδιο πάλιν μοῦ συνέβη τὸ 1967. Πολὺ θλιβερά πράγματα βλέπει κανεὶς πολλάκις εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Χριστοῦ, εἰς τοὺς διαδόχους τοῦ Λυτρωτικοῦ ἔργου Του. Ἐνῷ οἱ ἴδιοι (οἱ Παλαιοημερολογίτες) ἔλαβον τὴν Ἀρχιερωσύνην ἀπὸ Ἐπισκόπους (τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Συνόδου), που κοινωνοῦν μὲ τοὺς Νεοημερολογίτας, πείθουν τὸν ἀπλοῦν, ἄλλ' ὄχιον καὶ εὐσεβεῖ λαόν, πού τοὺς ἀκολουθεῖ, ὅτι καλὰ ζεῖ τὸν Νέον Ἑορτολόγιον. Καὶ ἔτσι, τοὺς φανατίζουν καὶ βλέπουν πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, τοὺς ἀδελφοὺς τῶν ὡς ἐχθροὺς τῶν, ὡς κολασμένους, ἐνῷ οἱ ἴδιοι θεωροῦν ἑαυτοὺς σεσωσμένους. Τὸ ἀντίθετον δηλ. ἀπ' ὅτι θὰ πρέπει νὰ πιστεύῃ κανεὶς. Ὅτι δηλ. ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ σωθοῦν, αὐτὸς δὲ μόνον ὡς ἄτομον θὰ κολασθῇ.

Διὰ τὴν παράταξιν τῶν Μαθηαϊκῶν, τί εἰπω καὶ τί λαλήσω. Εἶναι γνωστοὶ διὰ τὴν πλάνην τῶν. Ἐνῷ οἱ ἴδιοι ἔχουν ἀντικανονικὴν τὴν προέλευσιν τῆς χειροτονίας τῶν, ὡς ὑπὸ ἐνὸς Ἐπισκόπου χειροτονηθέντος, εἶναι τελείως ἀπληροίαστοι καὶ μένουσι κλεισμένοι εἰς τὴν πλάνην καὶ τὸς ἀκρότητάς τῶν. Δὲν παραδέχονται τελείως τὰ Μυστήρια τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, ἀναμυρῶνουν τοὺς πιστοὺς, ὅταν ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ νέον εἰς τὸ Παλαιόν καὶ ἀναχειροτονοῦν τοὺς κληρικοὺς. Ὡ! βλασφημία φοβερὰ κατὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος! Ὡ, πλάνη! Ὡ! καταδίκη διὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς!

Αἱ πλάναι καὶ αἱ ἀκρότητες ἔχουν κάμει μεγαλύτερον τὸ χάσμα τοῦ χωρισμοῦ καὶ δὲν ἄφησαν γέφυρα διὰ νὰ δύναται κανεὶς νὰ περάσῃ. Πόσον

τούς πλανῶ ὁ διάβολος! Ἀπασαί αἱ Ὁρθόδοξαι Ἐκκλησίαι, τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, αἱ Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἐνῶ εἶναι μὲ τὸ Πατροπαρόδοτον, ἐν τούτοις ἔχουν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μὲ τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν, αὐτοὶ ὁμῶς διαρρήδην ἀρνοῦνται τοῦτο. Ἀντικανονικῶς εἰσέχθη τὸ Νέον ἡμερολόγιον. Ἐφ' ὅσον ὁμῶς οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, δὲν κατεδίκασαν τὴν πράξιν αὐτὴν τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πῶς ἐμεῖς θὰ ἐγείρωμεν τὸ ἀνάστημα καὶ θὰ τὴν καταδικάσωμεν; Τὸ συνετώτερον καὶ φρονιμώτερον δι' ὅσους ἀγαποῦν τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον εἶναι νὰ τὸ ἀκολουθήσουν χωρὶς ὁμῶς νὰ χωρισθοῦν ἀπὸ τὴν ΜΗΤΕΡΑ ἐπίσημον ΕΛΛΑΔΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ!>

Τὴν 3/16 Ἰανουαρίου 1969, ἔπαυσε τελικῶς τὸ μνημόσυνον τοῦ ὀνόματος τοῦ Νεοημερολογίτου Ἐπισκόπου Ἀττικῆς Νικοδήμου καὶ προσεχώρησεν εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας ἠπαύσθη τὴν διακεκυρηγμένην ἐκκλησιολογίαν, ὡς αὕτη διευτυπώθη ὑπὸ τῆς ὑπὸ τὸν αἶμιν, Μητροπολίτην πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον, Ἱερᾶς Συνόδου, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13/26 Μαΐου 1950 ἐγκυκλίου, ἀκολουθῶς δὲ ἐπανελήφθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1191/5 Ἰουνίου 1974, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν «τὰ μυστήρια τῶν νεοημερολογιτῶν στεροῦνται τῆς ἁγιαστικῆς Χάρτος» ἐντέλλονται δὲ ἀπαντες οἱ κληρικοὶ τῶν Γ.Ο.Χ. ὅπως «περιορισθῶσιν εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν μόνον τῶν Μελῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας».

Συμμορφούμενος ἀπολύτως πρὸς τὴν διακεκυρηγμένην περὶ τῶν μυστηρίων τῆς καινοτάμου Ἐκκλησίας καὶ μὴ ἐξυπηρέτησιν τῶν νεοημερολογιτῶν, ὁ κατηγορούμενος τὴν 2/15 Ὀκτωβρίου 1974, ὁμιλῶν κατὰ τὴν πανήγυριν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς αὐτοῦ, χοροστατῶντος τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου, διεκήρυξε τὴν ἀφοσίωσιν του εἰς τὴν ρηθεῖσαν ἐγκύκλιον 1191, δηλώσαντος ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν πρόκειται νὰ ἐξυπηρετῇ μυστηριακῶς τοὺς καινοτόμους Νεοημερολογίτας!

Ὑπὸ τὴν δεδομένην αὐτὴν Ὁρθόδοξον ἐκκλησιολογίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐμφορούμενος ὁ κατηγορούμενος τὴν 7/20 Φεβρουαρίου ἐχειροτονήθη Μητροπολίτης Ὠρωποῦ ὑπὸ τῶν Μητροπολιτῶν Κορινθίας Καλλίστου καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἀντωνίου, οἱ ὅποιοι ἦσαν γνωστοὶ διὰ τὴν

σταθερὰν προσήλωσιν των εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν περὶ στερήσεως τῆς ἁγιαστικῆς Χάρτος τῶν μυστηρίων τῶν Νεοημερολογιτῶν καὶ μὴ ἐξυπηρέτησιν των, ὑφ' ἡμῶν μυστηριακῶς.

Ὁ Μητροπολίτης Κορινθίας Κάλλιστος, μάλιστα ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1983, ἐξέδωκε τὸ τευχίδιον «Ἀπολογία», τὴν 24/5/1983 τὴν «Ὁμολογία - Ἐπιστολήν», εἰς τὰ ὅποια σαφῶς διεκήρυττε ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου, ὡς ἐμμένουσα ἀμετανοήτως εἰς τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ τυγχάνει ἀποκεκομμένη τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας καὶ ἐπισήμως αἰρετικὴ καὶ τὰ μυστήριά της εἰσὶ ἀκυρα» (βλ. Σεβ. Καλλίστου «Ἀπολογία» Ἀθῆναι 1983, σελ. 31).

Εἰς τὴν ἀπὸ 30/5/1983 ἐπιστολήν του ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς πρὸς τὸν Μητροπολίτην Κορινθίας Κάλλιστον γράφει καὶ ταῦτα: «Δ' αὐτῶν τῶν κειμένων σας κηρύσσετε τὸ ὁδόκαμον καθ' ἡμᾶς κήρυγμα τῆς ἀπωλείας τῆς Θείας Χάρτος ἐκ πάσης Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἀποδεξιμένης τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν τοῦ 1924. Ἡ ἀποψὶς Σας καθ' ἡμᾶς εἶναι ἀμάρτυρος, ἀναπόδεκτος, ἀντιπατερικὴ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀντορθόδοξος. Αἱ Ἁγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, πρῶτον ἡρεῦνται ἐνθῶς καὶ ἀποδείκνυνται παραδοσιακῶς, καὶ κατὰ τὴν ἀπεφαίνοντο. Ὑμεῖς ἐπράξατε τὸ ἀντίθετον. Ἀντιπαραδοσιακῶς καὶ ἄνευ προηγουμένης συνεννοήσεως μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς ἱ. ἡμῶν Συνόδου.....» (βλ. ἐπισκ. Κυπριανοῦ «Αἱ θέσεις μας» περιοδ. «Ἁγίος Κυπριανὸς» τεύχ. 191, Νοέμβ. 1984, σελ. 382-383).

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν τὴν ὑποκρίσιν τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ, ὁ ὁποῖος τολμᾷ νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ κήρυγμα τῆς ἀπωλείας τῆς ἁγιαστικῆς Χάρτος τῶν μυστηρίων τῶν νεοημερολογιτῶν, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἔλεγεν ὅτι ἐπίστευσεν καὶ διεκήρυσεν μεθ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τὴν πρὸς τὸν Μητροπολίτην Κάλλιστον ἐπιστολήν του τὸ χαρακτηρίζει ΑΝΤΟΡΘΟΔΟΞΟΝ!

Ὑπὸ αὐτὰς τὰς συνθήκας, ὁ Μητροπολίτης Κορινθίας Κάλλιστος τὴν 16/29 - 10 - 1983 ἐκοινοποίησε δηλώσιν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, εἰς τὴν ὁποίαν διαμαρτυρόμενος διὰ τὰς κακοδόξιας αὐτὰς τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ, ὡς καὶ δι' ὁρισμένους ἐνεργείας του, ὅπως δὲ τοῦ ὅτι «εἰς τὴν φυλὴν, εἰς τὴν μνήμην τῶν ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, ἐ.ἐ. δις ὑπέπεσεν εἰς τὸ αὐτὸ κρίμα καὶ ἀνάθεμα οἱ ἐκεῖ προεστώ μεθ' ὧν τῶν ἐπισκόπων, συμπορευόμενοι, λειτουργοὶ ὄντες, συμφάλλοντες μὲ σχισματοαἰρετικούς ψάλλας μὴ πτοηθέντες τὰ ἀνάθεμα καὶ ὁρὸς τῶν Πατέρων», ἐγνωστοποιεῖ ἐν

τέλει την απόσχιόν του εκ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Ἡ ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 106/Β 18 - 10 - 1983 ἀνακοινώσεώς της, ὑπογραφομένης καὶ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ, ἐπιμύρησε μὲν τὸν Μητροπολίτην Κάλλιστον διὰ τὴν ἀντικανονικὴν του ἐνέργειαν γ' ἀποκοπῇ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, διεκήρυξε ὁμῶς τὴν πίστιν αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν «Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν στοιχοῦσα τοῖς Δόγμασι τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῇ ἀπλανῇ διδασκαλίᾳ τῶν Θεοπνευστῶν Ἀγίων Πατέρων Αὐτῆς, διακρατεῖ ἀκεραίαν τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, γενομένην ἐν ἔτει 1935. Οὕτω θεωροῦμεν πάντα οἰκουμενιστὴν καὶ καινοτόμον ἐπὶ τῶν Δογμάτων, αἰρετικὸν καὶ ἐκτὸς Ἐκκλησίας, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν μόνην Κιβωτὸν τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐπενεργεῖ ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τοῖς μυστηρίοις».

Παρὰ τὴν ἀνωτέρω διακήρυξιν τῆς πίστεως, ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς τὴν 27/8/84 ἐδέχθη εἰς ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν (συμπροσευχή) κατὰ τὴν τέλει θείας Λειτουργίας τὸν Οἰκουμενιστὴν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Νικόλαον, γεγονὸς τὸ ὁποῖον ἐπισήμανεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διὰ τοῦ ἀκολουθοῦ αὐστηροῦ ἐγγράφου τῆς πρὸς αὐτόν, διὰ τοῦ ὁποίου τὸν ἐκάλεσεν πρὸς ἀπολογία, ἔχει δὲ τοῦτο οὕτω:

«Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς 4ης /9/1984 ἐξ. λαβοῦσα γνώσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 103 /6-8-1984 ἐπιστολῆς ὑμῶν, τὸ περιεχόμενον τῆς ὁποίας εὖρεν ἀντικρὺς ἀντίθετον πρὸς τὴν δεδομένην διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς ἀπηχοῦν τὴν παναίρεσιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἐν συνδιασμῷ μὲ τὸ γεγονός ὅτι τὴν Κυριακὴν 27ην Αὐγούστου ἐ.ε. οὐ μόνον ἐδέχθητε εἰς συμπροσευχὴν τὸν νεοημερολογίτην «Πατριάρχην» Ἀλεξανδρείας Νικόλαον, ἀλλ' ἀνεκοινώσατε μετ' ἰδιαπτερας εὐφροσύνης εἰς τὸ ἐκκλησίασμα τὸ γεγονός τῆς ἐν τῷ ὑμετέρῳ Ναῷ παρουσίας καὶ συμπροσευχῆς αὐτοῦ, γνωστοῦ ὄντος Οἰκουμενιστοῦ, ἐν τέλει δὲ καὶ τὸ ἀνευ γνώσεως καὶ ἐγκρίσεως τῆς Προϊσταμένης ὑμῶν κανονικῆς Ἀρχῆς μετέβητε εἰς τὰς Η.Π.Α., κειμένης ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν ἡμετέρου Συνοδικοῦ Ἐξάρχου εἰσπηδήσαντος οὕτω εἰς ξένην ἐπαρχίαν, παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων, ὅπως θέσῃ τὴν ὑμέτεραν Σεβασμιότητα εἰς τὴν διάθεσιν Αὐτῆς καὶ καλέσῃ ὑμᾶς, ὅπως προσέλθῃτε ἐνώπιον Αὐτῆς, τὴν Τρίτην, 19ην Σεπτεμβρίου ἐ.ε. καὶ ὥραν 5ην μ.μ. εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν Ἀττικῆς καὶ ἀπολογηθῇτε ἐπὶ ταῖς ἀνωτέρω κατηγορίαις. Ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανίσεώς Σας ἡ Ἱερὰ Σύνοδος θὰ

προχωρήσῃ ἐρήμην ὑμῶν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν».

Μὴ προσελθόντος τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ κατὰ τὴν ὁρισθείσαν ἡμέραν πρὸς ἀπολογία ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εὖρεν τὰς κατ' αὐτοῦ αἰτιάσεις ὡς βασίμους καὶ ἀληθεῖς δι' ὃ καὶ ἐπιμύρησεν αὐτὸν κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 19/9/1984 μὲ 40νθήμεραν ἀργίαν τὴν ὁποίαν ὁμῶς οὐδόλως ἐξετέλεσεν.

Ἀκολουθῶς, ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς, συνεκρότησεν ἰδικὴν του «Ἐκκλησίαν», μὲ Ἱερὰ Σύνοδον Ἐνισταμένων(!) καὶ μέλη αὐτῆς τὸν αὐτόν του καὶ τὸν Μητροπολίτην Σαρδηνίας Ἰωάννην, οἵτινες τὴν 5/4/1985 ἐπὶ τῇ βάσει ψευδολογιῶν ἀπεκήρυξαν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἀπεσχίσθησαν.

Τέλος, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατόπιν τῆς ἐκδηλωθείσης ταύτης ἀνταρσίας τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ ἔθεσεν αὐτὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28/10-2-86 ἀποφάσεώς της εἰς ἐπ' ἀόριστον ἀργίαν καὶ παρέπεμψεν αὐτὸν τὸ Συνοδικὸν Δικαστήριον, εἰς δίκην, δι' ἣν καὶ ἡ παρούσα εἰσήγησις (βλ. ἐφημ. «Φωνὴ τῶν Πατέρων» φύλ. 13, Μάιος - Ἰούν. 1986, σελ. 4). Ἀλλ' οὐδὲ καὶ τὴν ἀργίαν αὐτὴν ἐσεβάσθη ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς, ὁ ὁποῖος οὐ μόνον ἱεουργεῖ τακτικῶς, ἀλλὰ προέβη ἀκόμη πρὸ τίνος καὶ εἰς χειροτονίας ἐπισκόπων ὅπως τῶν πρώην ἐγγάμων 1) Νήφωνος Κηκαῦντου, 2) Χρυσοστόμου Γκονζάλες, ἐσχάτως δὲ 3) τοῦ Χρυσοστόμου Μαργλάση, 4) τοῦ Χρυσοστόμου Κουσκοπουλάου, διατελοῦντος ἐν κανονικῇ ἀργίᾳ, ὡς καὶ δύο ἄλλοδοσιῶν, ἐνδὲς Ἰταλοῦ καὶ ἐνδὲς Σουηδοῦ, ἀγνώστου λοιπῶν στοιχείων εἰς ἡμᾶς.

2. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω περιστατικῶν συνάγεται ὅτι ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσούμης προσήλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπὸ σκοποῦ προκειμένου, δηλαδὴ, νὰ ἰδρύσῃ ἀτομικὴν του «Ἐκκλησίαν» κηρύττουσα κακὸδοξον διδασκαλίαν, ἀντιτιθεμένην πρὸς τὴν παραδοθεῖσαν ἡμῖν Πίστιν, τὴν διακρατουμένην ἄχρι τοῦ νῦν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Οὕτω, ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσούμης ἀποκρύψας ἐπιμελῶς τὰ κακὸδοξα αὐτοῦ φρονήματα, ὅσα διεκήρυξε διὰ τοῦ ἐκδοθέντος ὑπ' αὐτοῦ βιβλίου «Πῶς ἐγνώρισα τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον καὶ ἐπέστρεψα εἰς αὐτό» (βλ. αὐτόθ. σελ. 1 - 3), μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1969 ἑνταξίν του εἰς τὴν Ἐκκλησιολογίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὡς διευτυπώθησαν ὑπὸ τῶν ἱερῶν Συνόδων 1935, 1950 καὶ 1974, αἱ ὁποῖαι καθόριζον ὁσαύτως ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰσαγαγοῦσα τὸ παπικὸν ἑορτολόγιον κατέστη σχισματικὴ σύμφωνα μὲ τὰς ἀποφάσεις τριῶν Πανορθόδοξων Συνόδων τῶν ἐτῶν

1583, 1587 και 1593, και ότι τα Μυστήρια αυτής στερούνται της αγιαστικής Χάρτος σύμφωνα με τον Α' Κανόνα του Μεγ. Βασιλείου.

Μόλις δέ, μετά από μίαν 10ετίαν, ήτοι το έτος 1979, παρέπεισεν τους Μητροπολίτες Κορινθίας Κάλλιστον και Ἀττικής και Μεγαρίδος Ἀντώνιον, ἀμφοτέρους αὐστηρῶς προσηλωμένους εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Πιστεύω τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τὸν χειροτόνησαν Μητροπολίτην, ἀμέσως δὲ οὕτως ἐθεσεν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ ἐκκλησιαστικὸν αὐτοῦ σχέδιον τῆς ἰδρύσεως ἰδίας αὐτοῦ «Ἐκκλησίας», προκειμένου ἐλευθέρως νὰ κηρύττει τὰς ἐαυτοῦ κακοδόξιας. Ἡδὴ Μέλος ὢν τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν προέβη ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς εἰς τὴν σύστασιν Σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΝ ΕΛΛΑΔΟΣ» (20 Ὀκτωβρίου 1982), «νομίμως» ἐπισωπομένου ὑπὸ τῆς παρὰ τῶν ἰδρυτῶν ἐκλογείσης πενταμελοῦς προσωρινῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, ἀπετελουμένης ἐκ τῶν κάτωθι μοναζόντων ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης ἐν Φυλῇ, Ἀττικῆς, 1) Κυπριανοῦ, κατὰ κόσμον Δημητρίου Κουτσούμπα, 2) Κυπριανοῦ, κατὰ κόσμον Πέτρου Γιούλη, 3) Χρυσοστόμου, κατὰ κόσμον Μαυλάση, 4) Ἀθανασίου, κατὰ κόσμον Ἀντωνίου Γεωργιάδη καὶ 5) Ἀποστόλου Καγιόγλου (ἐγγάμου). Σημειωτέον δὲ οἱ ἀνωτέρω οἱ ὁποῖοι ὑποτίθεται ὅτι ἰδρύσαν «Ἐκκλησίαν» ἅπαντες κληρικοί, γράφηκαν ἢ ἐφοβήθησαν ἀνευ οὐδεμιᾶς πίστεως νὰ ὑπογράψουν μὴ τὴν ιδιότητα τοῦ Ἀρχιερέως ἢ τοῦ ἱερέως, ἀρνούμενοι τὴν ἱερωσύνην των!

Τὸ γεγονός τοῦτο, δηλαδή, ἰδρύσεως «Ἐκκλησίας» ἀποδεικνύει ὅτι ἀπὸ τότε προετοιμαζεν τὴν ἀποσχισίν του ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν, τῆς ὁποίας ἦτο Συνδικὸν Μέλος.

Ἀκολουθῶν λαβὼν «ἀφορμὴν» ἐκ τῆς διακηρυχθείσης Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὑπὸ Μητροπολίτου Κορινθίας Κάλλιστον εἰς τὰ κείμενα αὐτοῦ «Ἀπολογία» καὶ «Ὁμολογία» Ἐπιστολῇ ἤρχισε κηρύσσειν δημοσίᾳ καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ τὰς κακοδοξίας αὐτοῦ, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας καὶ οἱ καινοτόμοι σχισματικοὶ νεοημερολογίται εἶναι Μέλη τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τὰ δὲ μυστήριά των εἶναι χαρισματοῦχα. Συνεπῆς πρὸς τὰς οἰκουμενιστικὰς αὐτοῦ διδασκὰς, ἤρχισεν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἱερᾶς Συνόδου νὰ δέχεται εἰς συμπροσευχὴν τοὺς νεοημερολογίτας κληρικοὺς καὶ νὰ παρέχῃ ἀδιακρίτως εἰς αὐτοὺς (λαϊκοὺς) τὰ ἅγια Μυστήρια, γεγονός τὸ ὁποῖον ἠνάγκασεν ἀκρίτως τὸν Μητροπολίτην Κάλλιστον νὰ ἀποκοπῇ ἀπὸ τὴν ἱερὰν Σύνοδον ἡμῶν, διὰ νὰ μὴ συλλειτουργῇ μετὰ τούτου.

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐπέριψε εὐθύνας εἰς τὸν Μητροπολίτην Κάλλιστον διὰ τὴν τοιαύτην ἀποκοπὴν τοῦ ἀπ' αὐτῆς, χωρὶς οὗτος προηγουμένως, ὡς εἶχεν ὑποχρέωσιν, νὰ ἔχη καταγγεῖλῃ εἰς τὴν Σύνοδον τὰς κακοδόξους ἐνεργείας τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ Κουτσούμπα. Σημειωτέον δέ, ὅτι ἡ ἱερὰ Σύνοδος οὐδέποτε ἐπέκρινεν τὸν Μητροπολίτην Κάλλιστον διὰ τὸ Ὁρθόδοξον πιστεύω των, τὸ ὁποῖον εἶναι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὡς ψευδῶς ἰσχυρίζεται ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσούμπα.

Εἶναι δὲ χαρακτηριστικὸν ὅτι εἰς ὅσα ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν, ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς ἀναιρῶν ἑαυτὸν ἐν σχέσει πρὸς ὅσα ἔλεγε προηγουμένως περὶ χάριτος τῶν μυστηρίων τῶν Νεοημερολογιτῶν, ὑπέγραψεν ἀπόφασιν τῆς ἱερᾶς Συνόδου (18-10-1983) εἰς βάρος τοῦ ἀποσχισθέντος Μητροπολίτου Κάλλιστον εἰς τὴν ὁποίαν ὁμολογεῖται ἡ ἀκυρότης τῶν μυστηρίων τούτων, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἐκφέραμα, δηλαδή, τὴν οἰκουμενιστικὴν κακοδοξίαν, καὶ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. ἀποτελοῦν δῆθεν τὰ «ἐνιστάμενα» μέλη τῆς νοσοῦσης Ἐκκλησίας τῶν καινοτόμων οἰκουμενιστῶν νεοημερολογιτῶν. Μὴ δυνάμενος ὑπ' οὐδενὸς πλέον νὰ συγκρατηθῇ εἰς τὸ θανατηφόρον τῆς ψυχῆς του κατακύλισμα ἐφθασεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ καταργήσῃ τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ν' ἀποκοπῇ αὐτῆς νὰ ἰδρύσῃ ὁ δυστυχὴς ἰδικήν του «Ἐκκλησίαν» μετ' ἱερὰν Σύνοδον ὑπὸ τὴν προεδρίαν του καὶ μετὰ ἀκόμῃ μέλος, ἦτοι τὸν ἀποσχισθέντα ἀπὸ ἡμῶς Μητροπολίτην Σαρόνην Ἰωάννην (χωλομένον διότι ἡ ἱερὰ Σύνοδος δὲν τοῦ χειροτόνησεν ὡς βοηθὸν τοῦ ἐπίσκοπον τὸν Εὐλόγιον τοῦ Μιλάνου) καὶ ἀκολουθῶν νὰ προβῇ εἰς ἐπὶ «χειροτονίας» ἐπισκόπων. Ἐν τέλει δὲ ἰσχυρίσθη ἐνώπιον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου π. Παύλου Στρατηγέα ὅτι ὁκανονικὸς Ἀρχ/πος Ἀθηνῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Σεραφεὶμ Τίκας.

Πάντα ταῦτα ἀποδεικνύουν οὐ μόνον τὴν ἐκπτώσιν τοῦ ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καὶ προσχώρησίν του εἰς τὴν θείλαστον αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τοῦ ὁποίου οἱ σπουδαιότεροι πατρωνές του τυγχάνουσιν οἱ μασῶνοι Πατριάρχαι Μελέτιος Μεταξάκης καὶ Ἀθηναγόρας Σπύρου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπᾶν τὴν ἰδίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τῆς ὁποίας τὴν πίστιν καὶ διδασκαλίαν ἐνεφανίζετο ὑπεκκριτικῶς δεχόμενος ὅσπου ἐπιπύχει τὸ «ποθοῦμενον» δηλαδή τῆς εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίας του, ἀλλὰ καὶ τοῦ λαοῦ ἐμφανιζόμενος δῆθεν ὡς Γ.Ο.Χ., ἐνῷ ἀποδεικνύεται ὅτι ἔχει τὴν σχέσιν πρὸς τοὺς Γ.Ο.Χ., ὅσον σχέσιν ἔχουν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν οἱ προβόδοσχοι λύκοι τῶν Οὐνιτῶν.

3. α) Ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσούμπας ἐξέπεσε τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ὁμολογήσας ὅτι αἱ «ἀκολουθοῦσαι τὴν ἐκτολογικὴν καινοτομίαν κατὰ τὸν ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν οὐδέποτε ἀπώλεσαν τὴν θείαν Χάριν».

Ἀλλ' ἐὰν ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς ἐφρόνει ταῦτα, τότε διατὶ ἐξῆλθεν τῆς καινοτομίας Ἐκκλησίας τῶν Νεοημερολογιτῶν, ἐφ' ὅσον αὐτὴ εἶναι Ταμειοῦχος τῆς θείας Χάρτος καὶ Κιβωτὸς τῆς σωτηρίας. Ἡ σωστικὴ θεία Χάρτις διαχετεύεται εἰς τοὺς πιστοὺς μόνον ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις εἶναι ἡ μόνη Κιβωτὸς τῆς σωτηρίας καὶ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἐκκλησίας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐφ' ὅσον ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς ὁμολογεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν νεοημερολογιτῶν ὡς Ταμειοῦχον τῆς θείας Χάρτος, διακηρύττει ἐν ταυτῷ ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἴσθι, ἡ Ἐκκλησία τῶν νεοημερολογιτῶν εἶναι ἡ ἀκαινοτόμητος, ὡς συνεχίζουσα τὴν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἰδρυθεῖσα Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ δὲ ἡμετέρα Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἶναι ψευδής, μὴ οὐζουσα καὶ ἀγιόζουσα τὰ ἐαυτῆς Μέλη, ὡς στερουμένη κατ' ἀδύνατον ἀνάγκην τῆς σωστικῆς θείας Χάρτος, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ χορηγῆται ἀπὸ ΔΥΟ Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἀπὸ ΜΙΑΝ.

Ἐντεῦθεν ἡ σύστασις τοῦ Μητροπολίτου Κουτσούμπα νὰ ἀποτελεῖται τις τῆς Ἐκκλησίας τῶν καινοτόμων νεοημερολογιτῶν, ὑπὸ τὸ δεδομένον ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὕτη εἶναι ταμειοῦχος τῆς θείας Χάρτος, ὡς πειλανημένος οὗτος φρονεῖ καὶ λαλεῖ, κατὰ συνέπειαν δὲ εἶναι ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, οὐ μόνον δὲ συνιστᾷ θεῶρεστον ἔργον, ὡς οὗτος λίγει, ἀλλὰ ἀσπασκίον. Ὁ πιστὸς πρέπει νὰ ἀποκόπτεται καὶ ἀποσχίζεται ἀπὸ παρασυναγωγὰς, σχίσματα καὶ αἰρετικὰ κοινότητος, αἱ ὁποῖαι συνιστοῦν ψευδεῖς «Ἐκκλησίαι» (ὅπως εἶναι τῶν καινοτόμων οἰκουμενιστῶν Νεοημερολογιτῶν) καὶ ἐνοῦται μετὰ τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ τὸ ἀντίθετον, ὡς ὁμολογεῖ ἀτυχῶς ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσούμπας.

β) Ἐξέπεσαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσούμπας ὁμολογήσας ὅτι «ἡ ἀπειρήσας ἡμῶν ἀπὸ τῶν καινοτόμων πρὸ Συνοδικῆς διαγνώσεως ἀποτελεῖ τὴν ὀρθὴν καὶ Πατροπαράδοτον ἐνστάσιν κατὰ τῆς πλάνης καὶ οὐδόλως ἔχει ἐννοίαν ὅτι ἡμεῖς ἀποτελοῦμεν τὴν Ἐκκλησίαν!».

Βλασφημεῖ ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσούμπας ἰσχυρίζομενος ὅτι δὲν ἀποτελοῦμεν Ἐκκλησίαν! τότε τί ἀποτελοῦμεν;

Ἀλλ' ἐὰν, ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς πιστεῖε ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. δὲν ἀποτελοῦν Ἐκκλησίαν, τότε διατὶ

προσῆλθεν εἰς τοὺς Γ.Ο.Χ., οἱ ὅποιοι πάντοτε ὁμολογοῦν ὅτι ἀποτελοῦν Ἐκκλησίαν;

Διατὶ ὑπεκρίνατο φρονῶν τὴν πίστιν αὐτῆς τῶν Γ.Ο.Χ., μέχρι τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας του;

Διατὶ ἐδέχθη νὰ χειροτονηθῇ Ἐπίσκοπος ἀπὸ Ἀρχιερεῖς, οἱ ὅποιοι πάντοτε διεκύρυσσον ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. ἀποτελοῦν Ἐκκλησίαν;

Ἐὰν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἀποτελοῦν σχισματικοὶ νεοημερολογίται, τότε διατὶ δὲν ἀναγνωρίζει καὶ τὴν ὑπ' αὐτῶν γενομένην καθάρσειν του ὡς Πρεσβυτέρου, ὡς ἀναγνωρίζει καὶ τὰ μυστήρια των;

Ἐὰν οἱ Γ.Ο.Χ. δὲν ἀποτελοῦν Ἐκκλησίαν τότε διατὶ ἐγκατέλεπεν οὗτος τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀναγνωριζομένην Ἐκκλησίαν τῶν σχισματικῶν νεοημερολογιτῶν καὶ προσῆλθεν εἰς τοὺς κόλπους ἀνυπάρκτου (κατ' αὐτὸν) Ἐκκλησίας;

Ἐὰν ἡμεῖς οἱ Γ.Ο.Χ. δὲν ἀποτελοῦμεν Ἐκκλησίαν, πῶς ἐτόλμησεν μετὰ τοσαύτης σπουδῆς, οὐ μόνον νὰ χειροτονηθῇ Ἐπίσκοπος, ἀλλὰ καὶ «ἰδρύσῃ» καὶ ἰδικὴν του «Ἐκκλησίαν» καὶ «ἱερὰ Σύνοδον»;

γ) Ἐξέπεσαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς ὁμολογήσας ὅτι «τὸ ἀδόκιμον κήρυγμα ὅτι αἱ καινοτομοῦντες ἀπώλεσαν τὴν θείαν Χάριν μὴ ὄν θεῶρεστον καὶ σύμφωνον πρὸς τὴν Ἀγίαν Παράδοσιν τῶν Πατέρων μας, δὲν ἀποτελεῖ τὴν ὀρθήν, ἐπαινητὴν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποτελεσματικὴν ἐνστάσιν τῶν Ὁρθοδόξων. Ἀποτελεῖ παράδοxon καινοτομίαν εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν καινοτόμων».

Ἡ διδασκαλία τῆς ἀπωλείας τῆς θείας Χάρτος ἀπὸ τὰ μυστήρια τῶν σχισματικῶν καὶ εἰρετικῶν οὔτε ἀδόκιμον κήρυγμα ἀποτελεῖ οὐδὲ καινοφανές. Καὶ δὲν ἀποτελεῖ ἀδόκιμον κήρυγμα διότι ἡ σωστικὴ θεία Χάρτις ὑπάρχει μόνον εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ οὐδαμοῦ ἄλλου. Δὲν εἶναι δὲ καὶ καινοφανές, διότι εἶναι Πίστις Πατροπαράδοτος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑποστηριζομένη συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως μέχρις ἡμῶν, διὰ τε τῶν ἱερῶν Συνόδων 1935, 1950 (Πρόεδρος ὁ πρ. Φλωρίνης) καὶ 1974 ἐγκυκλίων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Ἀδόκιμον καὶ καινοφανές εἶναι τὸ κήρυγμα τοῦ ἀτυχήσαντος καὶ στρεβλώσαντος Μητροπολίτου Κυπριανοῦ Κουτσούμπα, τοῦ λαλήσαντος τὰ δόγματα τῆς παναίρεσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἀτυχῶς τὸς κακοδοξίας αὐτοῦ τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ ἀσπάζονται, ὡς ἴσο φυσικόν, καὶ οἱ ὑπ' αὐτοῦ παρανόμως χειροτονηθέντες Ἐπίσκοποι, ὡς ὁ Χρυσόστομος Γκοντζάλας, ὁ ὁποῖος, εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν δεινὸν Οἰκουμενιστὴν-Λατινόφρονα «Ἀρχ/πον» Ἀμερικῆς Ἰάκωβον Κουκούζην, ἐκδηλώνει ὅτι μὲ ἰδιαιτέρον ἐνδιαφέρον καὶ

χαράν ἀνέγνωσα τὴν ἐκθεσὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ὑμετέρας Ἀγίας Συνόδου νὰ ἀγκαλιᾷ τὴς Παλαιοημερολογίτικες Κοινότητες καὶ ἐπισκόπους εἰς τὴν Ἀμερικὴν σ' ἓνα διάλογο ἀγάπης», κακίξει τοὺς ζηλωτὰς Γ.Ο.Χ. γράφοντας: «μερικὲς Παρατάξεις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἔχουν ἐπ' ὀνόματι ζηλωτικῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὴν πίστιν, ξεπέρασαν τὸ ὄριο τῆς ἀφοσιώσεως καὶ ἔχουν καταλήξει νὰ βλέπουν τοὺς Νεοημερολογίτας ἀδελφοὺς τους, μὲ πνεῦμα χωρὶς ἀγάπην, μέχρι σημείου ποῦ ἀμφιβάλλουν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν τους» καὶ ὅτι εἶναι «ἡλίθιοι: νὰ ἀποδίδουν δογματικὴ σημασίαν στὶς δεκατρεῖς ἡμέρες τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου». Ἐν συνεχείᾳ διακηρύττει τὴν νέαν «Ἐκκλησιολογίαν» των γράφοντας: «Ἐχομεν ἀποτοχίσει τοὺς ἑαυτοὺς μας ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὁποῖα δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ἡ συνείδησίς μας καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ ὁποῖα βλέπομεν ὡς ἀσύμμετες κοινότητες, ἀλλὰ οὐδέποτε ἀρνηθήκαμε τὴν ὑπαρξίν τῆς Χάρτος εἰς τὴν Μητέρα μας Ἐκκλησίᾳ. Ἐμεῖς ἔχομεν ἱερεῖς καὶ Ἐπισκόπους διὰ τὴν διακυβέρνησιν τοῦ κινήματός μας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀπὸ οἰκονομία καὶ τὴν ἀνάγκην νὰ κυβερνήσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας, Δὲν εἴμεθα ἄλλη Ἐκκλησία ὑπεράνω καὶ κατὰ τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας». Δὲν παραλείπει νὰ πλέξει καὶ τὸ ἐγκώμιον τοῦ δεινοῦ Οἰκουμενιστοῦ γράφοντας: «ὅποιος καὶ ἂν εἶναι οἱ διαφορὲς μας ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἐκφράσω στὴν Σεβασμιωτήτά σας ὅτι εἶμαι ἐνήμερος τῶν ἀξιοσημείωτων συνεισφορῶν σας εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἀμερικῆς, τῆς αὐξήσεως κατανοήσεως τῶν συνεισφορῶν τῶν Ἑλληνο-Ἀμερικανῶν εἰς τὸν κοινωνικὸν τομέα τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἰς τὴν Δυτικὴν κοινωνίαν ἐν γένει. Μακάρι τὰ πολλὰ καὶ ἀξιόπαινα κατορθώματά σας, κάποια ἡμέρα ἂς συμπεριληφθοῦν στὶς ἐπιτυχίες σας νὰ φέρετε τοὺς Ὁρθοδόξους ἀδελφοὺς σας (Παλαιοημερολογίτας) μαζί, ἐὰν ὅχι σε ἑνωσιν, καὶ ποῖος δὲν θὰ ἤθελε ἓνα τέτοιο πρᾶγμα;» Καὶ τελαιώνει: «Ἐγὼ, ὁ νεώτερος καὶ ἐλάχιστος μεταξύ τῶν παραδοσιακῶν ἐπισκόπων εἰς αὐτὴν τὴν χώραν, ζητῶ τὴν συγχώρησίν σας δι' οἵανδήποτε ἀκουσία προσβολὴ καὶ ταπεινὰ ἀσπάζομαι τὴν δεξιὰν σας χεῖρα». Ὁ πολὺ ἐλάχιστος Μοναχός, Ἐπίσκοπος Χρυσόστομος Ὁρεῶν Ἐξάρχος εἰς τὴν Ἀμερικὴν τῆς ἀληθινῆς (Παλαιοῦ ἡμερολογίου) Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Σύναδος Μητροπολίτου Κυπριανοῦ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς).

(Ἐπιστολὴ τῆς 18 Ἰουλίου 1986 παλαιὸν στυλ).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ ΕΙΣΗΓΟΥΜΑΙ

Ὅπως 1) ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσούμπος κηρυχθῇ ἑνοχος καὶ τιμωρηθῇ μὲ τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως:

α) Διότι, ὅτι οὗτος ἐξέπεσεν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως τῆς παραδοθείσης ἡμῶν ὑπὸ τῶν Ἀγίων καὶ Θεοφόρων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων καθὼς καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν Ἱερῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν ἔτει 1935, 1950 καὶ 1974, καὶ ἠσπάσθη τὰς Οἰκουμενιστικὰς κακοδοξίας, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας οἱ σχισματικοὶ νεοημερολογίται ἀποτελοῦν τὴν ἀκαινοτόμητον Μίαν, Ἀγίαν, καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἣτις τυγχάνει Ταμιούχος τῆς σωτικῆς Χάρτος καὶ Κιβωτός τῆς σωτηρίας, καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος δὲν εἶναι Ἐκκλησία.

β) Διότι, μεταδίδα ἀδιακρίτως τὰ Ἅγια Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τοὺς καινοτόμους - σχισματικοὺς καὶ οἰκουμενιστὰς νεοημερολογίτας, παρὰ τὰς ὑποσχέσεις αὐτοῦ.

γ) Διότι ἀπεσχίσθη τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν μετὰ τοῦ Μητροπολίτου Σαρδηνίας Ἰωάννου, τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία μας ἀνέδειξεν ἐπισκόπους, καὶ συνῆψαν ἴδιον θυσιαστήριον καὶ «Ἱερὰν Σύνοδον» προβάντες μάλιστα εἰς χειροτονίας ἐπὶ ἐπισκόπων.

δ) Διότι ἐξαπατοῦσεν ἐπὶ μίαν 15ετίαν τὴν Προσταμένην αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν, καὶ τὸν πιστὸν καὶ εὐσεβῆ Λαὸν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἔμφανιζόμενος ὀρθὸς ὡς ὁμολογῶν τὴν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ τὴν εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίαν του, εἴτα δὲ ἀποκαλύψας τὰς πραγματικοὺς σκοποὺς του, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἡ ἀρπαγὴ τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ ἡ ἰδρυσις τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἰδικῆς του νέας «Ἐκκλησίας» πρὸς προώθησιν τῶν κακοδόξων αὐτοῦ φρονημάτων.

2. Ὁ Μητροπολίτης Σαρδηνίας Ἰωάννης κηρυχθῇ ἑνοχος καὶ τιμωρηθῇ μὲ τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας, καὶ ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς, ἐνεργείας.

3. Οἱ ὑπ' αὐτοῦ χειροτονηθέντες ἐπίσκοποι 1) Χρυσόστομος Γκονζάλας, 2) Νήφων Κηκούντου, 3) Χρυσόστομος Μαρλάσης, 4) Χρυσόστομος Κουσκοτόπουλος καὶ οἱ δύο ἄλλοι ἁλλοδαποὶ, ἐνός Ἰταλοῦ καὶ ἐνός Σουηδοῦ, ἀγνώστων εἰς ἡμᾶς στοχεῖν, κηρυχθῶν ἑνοχοὶ καὶ τιμωρηθῶν μὲ καθαιρέσιν, διότι ἠσπάσθησαν τὰ κακοδοξὰ καὶ οἰκουμενιστικὰ φρονήματα τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ Κουτσούμπα, ἀπεσχίσθησαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ἐδέχθησαν ἀντικανονικὴν καὶ παράνομον χειροτονίαν.

4. Τὰς ἐνεργείας αὐτὰς, τῶν ἀνωτέρω Μητροπολιτῶν Κυπριανοῦ καὶ Ἰωάννου καὶ τῶν λοιπῶν ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέντων ἀρχιερέων, προβλέπουν καὶ καταδικάζουν οἱ Ἱεροὶ τῆς Ἐκκλησίας Κανόνες, ὅπως ὁ ΛΔ' τῆς ΣΤ' ἁγίας Οἰκουμένης Συνόδου διαγορεύοντος: «τὸ τῆς συνωμοσίας ἢ φατρίας ἔγκλημα καὶ παρὰ τῶν ἔξω νόμων πάντῃ

κεκώλυται, πολλῶν δὲ μᾶλλον ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ τοῦ γίνεσθαι ἀπαγορεύειν προσήκει... εἴ τινες Κληρικοί ἢ μοναχοὶ εὐρεθῶν ἢ συνωμνύμενοι ἢ πατριζόντες ἢ κατασκευάζοντες τυρεύοντες Ἐπισκόπων ἢ συγκληρικῶν, ἐκπιπέτωσαν πάντῃ τοῦ οἴκειου βοθροῦ», τοῦ ΣΤ' τῆς ἐν Γόγγρα Συνόδου διακελεύοντος: «Εἴ τις παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἰδίᾳ ἐκκλησιάζει, καὶ καταφρονῶν τῆς Ἐκκλησίας, τὰ τῆς Ἐκκλησίας θέλοι πράττειν, μὴ συνόντος τοῦ πρεσβυτέρου, κατὰ γνώμην τοῦ Ἐπισκόπου, ἀνάθεμα ἔστω», τοῦ Ε' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, προστάσαντος: «εἴ τις πρεσβύτερος ἢ διάκονος καταφρονήσας τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, ἀφώρισεν ἑαυτὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδίᾳ συνήγαγε καὶ θυσιαστήριον ἔστησε, καὶ τοῦ Ἐπισκόπου προσκαλεσαμένου, ἀπεβῆ, καὶ μὴ βούλοιο αὐτῷ πεθεῖσθαι μηδὲ ὑπακούειν, καὶ δεύτερον καλοῦντι, τοῦτο καθαιρεῖσθαι παντελῶς, καὶ μηκέτι θεραπείας τυγχάνειν, μηδὲ δύνασθαι λαμβάνειν τὴν ἑαυτοῦ τιμὴν. Εἰ δὲ παραμένειν θορυβῶν καὶ ἀναστατῶν τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τῆς ἐξωθεν ἐξουσίας ὡς στασιώδῃ αὐτῶν ἐπιστρέφεισθαι» (προβλ. καὶ Ι' καὶ ΙΑ' τῆς ἐν Καθαργένῃ, ΙΓ' τῆς ΑΒ'), τοῦ ΙΔ' τῆς ΑΒ' Συνόδου προστάσαντος: «εἴ τις Ἐπίσκοπος, ἐγκλημάτων πρόφασιν ποιούμενος κατὰ τοῦ οἴκειου Μητροπολίτου, πρὸς Συνοδικῆς διαγνώσεως ἀποστήσῃ ἑαυτὸν τῆς πρὸς αὐτὸν κοινωνίας, καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ, κατὰ τὸ εἰθισμένον ἐν τῇ θείᾳ Μυσταγωγίᾳ, τοῦτο ὥρισεν ἡ ἁγία Σύνοδος καθηρημένον εἶναι, εἰ μόνον ἀποστὰς τοῦ οἴκειου Μητροπολίτου σχίσμα ποιήσῃ»· δεῖ γὰρ ἕκαστον τὸ οἰκεῖα μέτρα γινώσκειν καὶ μήτε τὸν Πρεσβύτερον καταφρονεῖν τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, μήτε τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ ἰδίου Μητροπολίτου», τοῦ ΙΕ' τῆς αὐτῆς Συνόδου προστάσαντος: «Τὰ ὁρισθέντα περὶ Πρεσβυτέρων καὶ Ἐπισκόπων καὶ Μητροπολιτῶν, πολλῶν μᾶλλον ἐπὶ Πατριαρχῶν ἀρμόζει. Ὡστε εἴ τις Πρεσβύτερος ἢ Ἐπίσκοπος ἢ Μητροπολίτης τολμήσῃ ἀποστήναι τῆς πρὸς τὸν οἰκεῖον Πατριάρχην κοινωνίας, καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατὰ τὸ ὁρισμένον καὶ τεταγμένον, ἐν τῇ θείᾳ Μυσταγωγίᾳ, ἀλλὰ πρὸ ἐμφανείας συνοδικῆς καὶ τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως σχίσμα ποιήσῃ, τοῦτον ὥρισεν ἡ ἁγία Σύνοδος πάσης ἱερατείας παντελῶς ἀλλότριον εἶναι εἰ μὴ μόνον ἐλεχθεῖς τοῦτο παρανομήσας. Καὶ ταῦτα μὲν ἐσφραγίσθαι τε καὶ ὠρισθαι περὶ τῶν προφάσει τινῶν ἐγκλημάτων τῶν οἰκείων ἀφισταμένων προέδρων, καὶ σχίσμα ποιούντων καὶ τὴν ἑνωσιν τῆς Ἐκκλησίας διασπίντων» κ.α.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10ῃ Ὀκτωβρίου 1986 π. ἑορτ.

Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

+ ὁ Πενταπόλεως Καλλιόπιος

Ἐν συνεχείᾳ ἀνεγνώσθησαν πάντα τὰ ἐγγραφο τοῦ φακέλλου τῆς ὑποθέσεως, μετὰ τῶν ὁποίων τὸ ὑπ' ἀριθ. 15 φύλλον τῆς ἐφημερίδος «Φωνὴ τῶν Πατέρων», ἐπιστολὴ τοῦ ἐξ Ἰταλίας Ἱερομονάχου Σιλουανοῦ εἰς ἣν ἀναφέρει ὅτι «πρόσφατα οἱ Παλαισημερολογῆται τῆς Φυλῆς ἔκαναν ἕναν ἄνθρωπον ποὺ τὸν κυνηγοῦν τὰ δικαστήρια, ἄνθρωπον ὃχι μὲν καλὰ παρελθόν, ἐπίσκοπον» καὶ ἡ ὑπὸ 1/14-11-1986 ἐξώδικος ἀπάντησις τοῦ κατηγορουμένου Μητροπολίτου Κυπριανοῦ ἡ ὁποία δημοσιεύεται ἄλλαχού.

Γενομένης συζητήσεως, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὁμοφώνως ἀπέριψε τὴν ἐνστασιν τὴν ἐν τῇ ἐξωδίκῃ ἀπαντήσῃ τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ ὅτι ἀναρμόδιως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δικάζει τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος αὐτοαπεικῶπει πρὸ χρόνου ἀπ' αὐτῆς, κρίνασα ὅτι ἡ κανονικὴ ἀρμοδιότης καὶ ἐξουσία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας οὐδέποτε καταλύεται ἐπὶ μέλους τῆς λόγῳ ἀποχωρήσεώς του ἐξ αὐτῆς. Ἰδιαιτέρως δὲ, προκειμένου περὶ Κληρικῶν, ἡ Ἐκκλησία ἡ ὁποία χειροτονεῖ τινὰ κέκτηται ἀναμφισβητήτως καὶ τὸ δικαίωμα τῆς καθαιρέσεως τῶν Κληρικῶν αὐτῆς, συντρεχόντων τοιούτων λόγων.

Ἀκολούθως ὁμοφώνως ἀπεφάνθη ὅτι ἀπεδείχθη ἀληθὴς ἡ κατηγορία ὅτι οἱ κατηγορούμενοι πράγματι ἐξέπεσαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως τῆς Παραδοθείσης ἡμῖν ὑπὸ τῶν Ἀγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ὡς διελέχθη εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν ἔτει 1935, 1950 καὶ 1974 καὶ ἡσπασθησαν τὰς οἰκουμενιστικὰς κακοδοξίας, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας οἱ σχηματικοὶ νεσημερολογῆται καὶ αἰρετικοὶ οἰκουμενισταὶ ἀποτελοῦν τὴν «Μίσην, ἀγίαν, καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» τυγχάνουσα Τομοῦχον τῆς σωστικῆς Χάρτος καὶ Κιβωτὸν τῆς σωτηρίας ἡ δὲ ἡμετέρα Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος δὲν εἶναι Ἐκκλησία.

Ἐπίσης ἀπεδείχθη ἀληθὴς ἡ κατηγορία ὅτι οἱ κατηγορούμενοι μεταδίδουν ὁμοκρήτως καὶ ἄνευ ἐξετάσεως τὸ Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ εἰς τοὺς καινοτάμους σχηματικούς καὶ αἰρετικούς οἰκουμενιστάς.

Ὡσαύτως ἀπεδείχθη ἀληθὴς ἡ κατηγορία ὅτι οἱ κατηγορούμενοι Μητροπολίται Ὁριανοῦ Κυπριανῶς καὶ Σορόνηος Ἰωάννης, στασιάζοντες κατὰ τῆς Προϊσταμένης αὐτῶν Ἀρχῆς, τοῦτέστιν τῆς εἰς ἣν ὑπῆγοντο Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ὄντες ἐν ἀργίᾳ προέβησαν εἰς προξικοπηματικὰς χειροτονίας ἐπισκό-

των τῶν λοιπῶν συγκατηγορουμένων.

Τέλος, ἀπεδείχθη εἰδικώτερον διὰ τὸν Μητροπολίτην Κυπριανόν ὅτι ἐπὶ ὁλόκληρον 15ετίαν ἐξηπάτα τὴν Προϊσταμένην Ἀρχὴν αὐτοῦ, ἥτοι τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἣτις τὸν ἀνέδειξεν εἰς Ἐπίσκοπον εἰς ἣν καὶ ὑπήγετο, ὡς καὶ τὸν πιστὸν καὶ εὐσεβῆ Λαὸν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐμφανίζόμενος ὅτι ὁμολογεῖ τὴν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίαν του, εἴτα δὲ ἀπέκαλυψε τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς του, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἡ ἀρπαγὴ τῆς Ἀρχιερωσύνης καὶ ἡ ἰδρυσίς ὑπ' αὐτοῦ ἰδικῆς του ἐμπνεύσεως «ἐκκλησίας» πρὸς προώθησιν τῶν κακοδόξων φρονημάτων αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύονται περὶ τῶν καὶ ἐκ τῆς ὠνωτέρω ἀπὸ 1/14-11-1986 ἐξωδίκου ἀπαντήσεώς του, καθ' ἣν οὐ μόνον δὲν τολμᾷ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, ἀλλὰ συνεχίζει χαρακτηρίζων ὡς κακοδόξαν τὴν Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὅτι αὕτη εἶναι ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ μόνη Ταμειοῦχος τῆς σωστικῆς Χάρτις.

Εἴτα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔκρινεν ὁμοφώνως ἐνόχους ἀπαντας τοὺς κατηγορουμένους κατὰ τὸ κατηγορητήριον, ἥτοι ἐπὶ παραβῶσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας: α) ΛΔ' τῆς ΣΤ' Ἀγίας Οἰκουμένης Συνόδου διαγορεύοντας: «τὸ τῆς συνωμοσίας ἡ φαστρίας ἐγκλημα καὶ παρὰ τῶν ἔξω νόμων πάντῃ κεκώλυται, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἐν τῇ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ τοῦ γίνεσθαι ἀπαγορεύειν προσήκει... εἴ τις Κληρικὸς ἢ μοναχοὶ εὐρεθῶν ἢ συνωμνύμενοι ἢ φαστριάζοντες ἢ κατασκευὰς τυρεύοντες Ἐπισκόπων ἢ συγκληρικῶν, ἐκπιπτόμενοι πάντῃ τοῦ οἰκείου βαθμοῦ», β) τοῦ ΣΤ' τῆς ἐν Γάγγρα Συνόδου διακελεύοντας: «Εἴ τις παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἰδίᾳ ἐκκλησιαζοί, καὶ καταφρονῶν τῆς Ἐκκλησίας, τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐθέλοι πράττειν, μὴ σπνόντος τοῦ Πρεσβυτέρου, κατὰ γνώμην τοῦ Ἐπισκόπου, ἀνάθεμα ἔστω», γ) τοῦ Ε' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, προστάσσοντας: «εἴ τις πρεσβύτερος ἢ διάκονος καταφρονήσας τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, ἀφώρισεν ἑαυτὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδίᾳ συνήγαγε καὶ θυσιαστήριον ἔστησε, καὶ τοῦ Ἐπισκόπου προσκαλεσαμένου, ἀπειθείη, καὶ μὴ βούλοιο αὐτῷ πειθεσθαι μηδὲ ὑπακούειν, καὶ δεύτερον καλοῦντι, τοῦτο καθαιρεῖσθαι παντελῶς, καὶ μηκέτι θεραπείας τυγχάνειν, μηδὲ δύνασθαι λαμβάνειν τὴν ἑαυτοῦ τιμὴν. Εἰ δὲ παραμένειν θορυβῶν καὶ ἀναστατῶν τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τῆς ἔξωθεν ὡς στασιώδη αὐτῶν ἐπιστρέφεσθαι» (προβλ. καὶ τοῦ Ι' & ΙΑ' τῆς ἐν Κερθαγένῃ, ΙΓ' τῆς ΑΒ'), δ) τοῦ ΙΔ' τῆς ΑΒ' Συνόδου προστάσσοντας: «εἴ τις ἐπίσκοπος, ἐγκλήματος πρόφασιν ποιούμενος κατὰ τοῦ Οἰκείου Μητροπολίτου, πρὸ Συνοδικῆς διαγνώσεως

ἀποστήσῃ ἑαυτὸν τῆς πρὸς αὐτὸν κοινωνίας, καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ, κατὰ τὸ εἰρησμένον ἐν τῇ Θεῇ Μυσταγωγίᾳ, τοῦτον ὠρίσεν ἡ ἁγία Σύνοδος καθηρημένον εἶναι, εἰ μόνον ἀποστὰς τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου σχίσμα ποιῆσαι, δεῖ γὰρ ἕκαστον τὸ οἰκεῖα μέτρα γινώσκειν καὶ μὴτε πρεσβύτερον καταφρονεῖν τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, μὴτε τὸν Ἐπίσκοπόν τοῦ ἰδίου Μητροπολίτου, εἰ τοῦ ΙΕ' τῆς αὐτῆς Συνόδου προστάσσοντας: «Τὰ ὀρισθέντα περὶ Πρεσβυτέρων καὶ Ἐπισκόπων καὶ Μητροπολιτῶν, πάλῳ μᾶλλον ἐπὶ Πατριαρχῶν ἀρμόζει. Ὡστε εἴ τις Πρεσβύτερος ἢ Ἐπίσκοπος ἢ Μητροπολίτης τολμήσῃ ἀποστήναι τῆς πρὸς τὸν οἰκεῖον Πατριάρχην κοινωνίας, καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατὰ τὸ ὠρισμένον καὶ τεταγμένον, ἐν τῇ Θεῇ Μυσταγωγίᾳ, ἀλλὰ πρὸ ἐμφάνειας συνοδικῆς καὶ τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως σχίσμα ποιῆσαι, τοῦτον ὠρίσεν ἡ ἁγία Σύνοδος πάσης ἱερατείας παντελῶς ἀλλότριον εἶναι εἰ μὴ μόνον ἐλεχθεῖν τοῦτο παρανομήσας. Καὶ ταῦτα μὲν ἐσφράγισται τε καὶ ὠρίσται περὶ τῶν προφάσει τινῶν ἐγκλημάτων τῶν οἰκείων ἀφισταμένων προέδρων, καὶ σχίσμα ποιούντων καὶ τὴν ἑνωσιν τῆς Ἐκκλησίας διασπώντων» κ.α., καὶ ἐπέβαλεν εἰς αὐτοὺς τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως ἐκ τοῦ ἐπισκοπικοῦ αὐτῶν ἀξιώματος καὶ παντός ἱερατικοῦ βαθμοῦ καὶ ἐπενέφερεν αὐτοὺς εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐγνωστοποιήθη εἰς τὸν ἀπουσιάζοντα Σεβασμ. Μητροπολίτην Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ ὅστις ἐδήλωσε τὴν πλήρη συμφωνίαν του καὶ ὅτι προσυπογράφη ταύτην.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
+ Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

- + Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ
- + Ὁ Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
- + Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ΑΝΤΩΝΙΟΣ
- + Ὁ Δημητριάδος καὶ Μαγνησίας ΜΑΞΙΜΟΣ
- + Ὁ Ἀχαΐας καὶ Πελοποννήσου ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
- + Ὁ Οἰνῆς ΜΑΤΘΑΙΟΣ
- + Ὁ Πενταπόλεως ΚΑΛΛΙΟΠΙΟΣ
- + Ὁ Δωδεκανήσου ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
- + Ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ
- + Ὁ Χίου Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσσῶν ΣΤΕΦΑΝΟΣ
- + Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
- + Ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ